

in variam temperiei illorum depravationem, semper laesione potentiae hujus aequabilem, huicque similem (y). Natura enim humorum, cum fit fluxilis facile mutatur, atque ad depravationem et corruptionem valde proclivis est (z), praesertim vero cum cursus eorum fit inaequabilis, vel prorsus deficit (a): ut evidens est et unicuique per experientiam constat.

- §. 13. Innepte igitur definierunt naturam ii, qui illam humorum temperiem nominarunt (§. 2.) Ea etenim temperies a vi motuum oritur atque dependet, ejus etiam qualitas et commistio (§. 12.); quia caliditas quidem a celeritate motuum dependet, frigiditas vero ab illorum tarditate, fluiditas pariter et ficcitas simul, et tota ejus existentia (b): non ergo causa et principium, sed effectus est tota ipsa temperies, neque appellanda natura (§. 11.).
- §. 14. Tametsi autem praesentia humorum omnium ad motum summe necessaria sit; nam effluxis iis in nimio fluxu, motus etiam totus, quantus in corpore inest, evanescit. Non autem ut causa

mo-

(y) Hal. ib. § 145 seq. (z) id. ib. § 158. (a) id. ib. § 161. (b) id. ib. § 169 sequ. Gaub. ib. § 364 — 368, et 408 seq.